

Bestsellerová autorka *The New York Times*

JANE PORTER

Nejvyšší čas rozjet
život i lásku naplno...

RANDE S PADESÁTKOU

Paige se ve svých téměř padesáti konečně cítí skvěle. Miluje svou práci vysokoškolské profesorky matematiky, své tři čerstvě dospělé dcery i svůj zavedený životní styl a rozhodně nemá v plánu žádné velké změny.

Proto ji zaskočí, když se má nečekaně spolupodílet na výuce nového semináře, jehož součástí je třítydenní zahraniční terénní výzkum.

Zvlášť když seminář vede hostující profesor Jack King, přitažlivý australský biolog a její dávná letní láska ze studentské stáže ve Francii, kterého třicet let neviděla.

Jack je charismatický světoběžník, který by strčil do kapsy i samotného Indianu Jonese, což Paige, která si zakládá na tom, že je vůči mužskému šarmu imunní, dost zneklidňuje. Ani jeden z nich nehledá vztah, ale když spolu v rámci úzké spolupráce vedou náročný seminář, jejich největší výzvou bude snaha odolat nepopíratelné vzájemné chemii.

*„Jane Porter rozumí vášni zralé lásky...
Chytré, potěšující.“*

– Robyn Carr, spisovatelka, autorka série *Virgin River*

RANDE

S PADESÁTKOU

JANE PORTER

RANDE
S PADESÁTKOU

Přeložila Zdenka Lišková

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

Flirting with Fifty © 2022 by Jane Porter

This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Cover photo © Getty Images

Translation © Zdenka Lišková, 2023

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

ISBN 978-80-7625-811-2 (ePub)

ISBN 978-80-7625-810-5 (pdf)

ISBN 978-80-7625-191-5 (print)

Tyovi, mé věčné lásce

Kapitola 1

BYLO HORKO.

A Paige Newsomeová byla našťvaná. Ne, spíš vytočená, když se dívala na doktora Zayedu Naira, vedoucího její katedry. Nehodlala se vztekát. Už nebyla žádná malá holka. V devětačtyřiceti byla silná, disciplinovaná žena a profík až do morku kostí. Ale opravdu? *Vážně?* Skutečně po ní doktor Nair chtěl, aby vzala další seminář teď, dva týdny před začátkem semestru? Seminář, v němž by vyučovala společně s hostujícím lektorem?

„Budu si to muset promyslet,“ řekla stísněně a přála si, aby doktor Nair aspoň pro jednou zapnul klimatizaci, když teploty venku dosahují třiatřiceti stupňů. V jeho kanceláři se cítila jako v peci. Za normálních okolností by prostě místnost opustila, jenže teď se nemohla sebrat a jen tak odejít. Doktor Nair tvrdil, že se mu lépe přemýšlí, když je teplo, ale ona měla za sebe pocit, že se rozteče. Nebo vybuchne. „Nevím, co na to říct.“

Doktor Nair zvedl ruce a široce je rozpřáhl. „Například *ano?*“

Oba věděli, že to není odpověď, kterou by mu chtěla dát. Oba si pamatovali jeho slib, že už ji do téhle situace nikdy nedostane, a přesto

k tomu došlo. Paige se napřímila a přitom lehce zatřásla pravou rukou, takže jí na zápěstí tiše zacinkaly náramky. „Opravdu by to nikdo jiný nestíhal?“

„Už jsem se ptal.“

Cítila, jak ji těžký culík škrábe na krku a tolik oblíbené extravagantní brýle s kočičími obroučkami jí kloužou po nose dolů. Rozhodně z ní nesálalo nadšení. Spíš soptila. Kdyby věděla, kvůli čemu s ní chce doktor Nair mluvit, tak by se jednoduše hodila marod. „Copak by se toho nemohl ujmout nějaký doktorand?“

„Pro doktoranda to není vhodné. Potřebujeme někoho se zkušenostmi, někoho, kdo má vynikající reputaci. Vy máte obojí.“

„Nechci být nezdvořilá, doktore Naire, ale jak moc jste se snažil najít někoho jiného, než jste se rozhodl pro mě?“

„Rozeslal jsem e-mailem výzvu celé katedře, ale nikdo se nepřihlásil.“

Paige ji také obdržela, ale doufala, že tomu věnoval víc než pouhý e-mail. Doufala, že skutečně oslovil přímo jednotlivé lidi. „Jsem první, koho jste oslovil?“

„Navrhla vás Esther.“

„A to jsem si myslela, že je moje kamarádka,“ zamumlala Paige.

Doktor Nair jí věnoval trpělivý úsměv. „To je. Proto taky navrhla vás. Budete učit s legendárním profesorem Kingem.“

Paige si představila staršího muže, který se těžce opírá o hůl. „Proč je legendární?“

„Je to jeden z nejuznávanějších vědců na světě.“

„A to bude učit tady, na Orange?“ nedokázala skrýt svou nedůvěru.

„Je to pro nás obrovská výhra. Získali jsme spolupráci na rok a chceme tu příležitost využít. Studenti jsou nadšení. Doktor Keller je nadšený. Jack King je fantastický lektor –“

„Jack King?“ přerušila ho a po těle jí přeběhl mráz. Jistého Jacka Kinga poznala před nějakými třiceti lety a nebyl to žádný starší muž opírající se o hůl. Byl to doktorand přednášející na mezinárodním

fóru v Paříži, kterého se zúčastnila i ona. A taky chodící reklama na sex. Byla si skoro jistá, že to určitě není ten samý člověk, ale *stejně*. Paige si na něj nevzpomněla celé roky, a přesto bylo tak snadné si ho dnes vybavit. Vysoký, široká ramena, pohledný.

Skvěle líbal. Byl vynalézavý v posteli.

Při té poslední vzpomínce se jí rozhořely tváře.

„Je to jeden z předních epidemiologů na světě a přinese vysoké škole spoustu publicity. Bude to pro Orange dobré. Absolventi už vypisují šeky.“

Paige se stále snažila přijít na to, jestli legendární Jack King je *její* Jack King – tedy ne že by byl její, to by bylo přitažené za vlasy –, ale potřebovala to vědět.

Doktor Nair stále mluvil a přitom široce gestikuloval rukama. „Soukromé univerzity jsou závislé na darech a díky profesoru Kingovi se Venemanova fakulta přírodních věd a technologie jistě dočká významného přílivu finančních prostředků.“

O tom se nedalo polemizovat. Fakulta přírodních věd a technologie byla po léta přehlížena. Potřebovala nové vybavení, nové laboratoře i modernizaci budov samotných. „To je ovšem výhra.“

„To ano.“ Doktor Nair jí věnoval povzbudivý pohled. „Takže jsme domluveni? Ujmete se toho Estheřina semináře?“

„Vždyť o tom nic nevím.“

„Statistiku jste učila celá léta. Neměl by to pro vás být problém. Jenom budete používat jinou učebnici a jiné osnovy.“

„Jakou učebnici?“

Doktor Nair se chvíli hrabal v papírech na stole, načež zavrtěl hlavou. „Takové podrobnosti tu nemám. Ale Jack by vám měl být schopen všechno vysvětlit. Sejdete se zítra. Dnes večer přilétá z Dillí.“

„Z Dillí?“

„Účastnil se konference. To dělává často.“

„Nebude příliš unavený?“

„Jack mě ujistil, že bude v pořádku.“

Jack King tedy nemohl být tak starý. Ledaže by byl Superman. „Kde se máme sejít?“

„Pošlu vám adresu a čas. Vynasnažím se najít něco, co bude vyhovovat nám všem.“

„Vy se taky zúčastníte?“

Doktor Nair přikývl. „Moc rád se s Jackem setkám osobně. A absolventi taky. Mimochodem, v pátek pořádá rektor Keller večírek. Určitě si udělejte čas. U toho musíte být.“

Paige se postavila. Bylo jí víc než jenom lehce nevolno. „Chcete říct, že je moje účast nutná?“

Usmál se, jako by si dělala legraci. „Z fakulty tam budou všichni. Je důležité, abychom ukázali, jaký jsme tým.“

Když Paige opouštěla kancelář doktora Naira, jeho asistentka Andi McDermottová jí věnovala soucitný pohled. „Promiň,“ vyslovila bezhlesně.

Paige zachmuřeně přikývla. Byla vděčná, že na oddělení, kde převládají muži, je právě Andi. „Tys o tom věděla?“ zeptala se, vědoma si toho, že Andi byla jejím spojencem od chvíle, kdy na Orange nastoupila.

„Snažila jsem se navrhnout pár dalších jmen, ale doktor Nair byl přesvědčený, že jsi ta pravá.“

„Stejně děkuju, že mi kryješ záda.“

„Tobě vždycky.“

Paige pokračovala chodbou do své kanceláře, prostoru úzkého jako krabice od bot, na níž se jí však líbilo vysoké okno, které dovnitř vpouštělo spoustu světla a poskytovalo jí výhled na historické nádvoří obklopené dvou- a třípatrovými budovami s cihlovou fasádou doplněnou ozdobnými bílými štuky. Místní univerzita byla založena roku 1896 nejprve pouze pro muže, ale počátkem třicátých let začala přijímat i ženy. Nacházela se deset minut od misie v San Juan Capistrano a dvacet minut od oceánu.

Paige zavřela dveře, zapnula ventilátor umístěný na kartotéce a postavila se před jeho vířící lopatky ve snaze se ochladit. Bylo jí hor-ko, byla ulepená a otrávená. A taky lehce vyděšená.

Vedením toho semináře měli pověřit někoho jiného. Ke společné vý-uce s takovou legendou se měl přihlásit někdo povolanější. Stalo se to podruhé během necelých dvou let, kdy ji do něčeho takového uvrtali na poslední chvíli. Podruhé, co byl doktor Nair v úzkých a neměl jinou mož-nost. Zdálo se poněkud absurdní, že byla pokaždé jedinou možností, kte-rá mu zbývala. Nebo jedinou osobou, u níž si byl jistý, že ho neodmítne?

Než se dveře její kanceláře otevřely, ozvalo se lehké zaklepání. Dovnitř strčil hlavu Greg Hsu, odborný asistent výuky biologických věd. „Ahoj,“ pozdravil. „Neruším?“

„Ne,“ řekla Paige a nastavila větrák tak, aby lépe vířil vzduch. „Pojď dál.“ Gestem mu naznačila, aby se posadil ke stolu naproti její židli. Greg patřil na fakultě k jejím oblíbencům. Oba byli přijati ve stejném roce, ačkoli on byl o dvacet let mladší a desetkrát vtípnější. „Už jsi zpátky,“ zkonstatovala.

„No jasně.“

„Jaké bylo léto?“

Svezl se na prázdnou židli a založil si ruce za hlavou. „Super, ale jsem vyčerpaný. Myslím, že tři děti bohatě stačí. Víc už jich nechci.“

„Já jsem se třemi taky spokojená,“ souhlasila a posadila se na roh stolu. „Vzpomínám, jak jsi říkal, že podniknete okružní cestu po ná-rodních parcích. Jak to šlo?“

„Osm parků za čtyři týdny. Čtyři tisíce šest set dvacet devět mil.“

„To je hodně času za volantem.“

„A hodně kempů. Spousta pláče a hádek. A nepočítaně zastávek na vypuštění odpadu. Jsem šťastný, že jsem doma.“

„Taky bych chtěla vidět národní parky, ale asi bych bydlela po ho-telech nebo možná v takových těch velkých chatách. Na kempování nebo vaření na otevřeném ohni mě moc neužije.“

„Otevřený oheň už rozdělávat nesmíš, minimálně v létě.“

„Tak jak opékáš marshmallows?“

„Na plynovém vařiči.“

„To není ono.“

„Dětem to nevadilo,“ prohodil Greg a naklonil se dopředu. „A gratuluju. Právě jsem se tu novinku dozvěděl.“

Paige se zhoupł žaludek. Možná bude zvracet. „Kdo ti to řekl?“

„Před chvílí mi to přišlo hromadným e-mailem.“

Teď se jí opravdu chtělo zvracet. „Vždyť jsem od Naira odešla teprve před chvílkou.“

„Všichni nejspíš věděli, že je to v podstatě hotová věc. Přízněj si to. Skvěle nás reprezentuješ. Jsi chytrá, loajální, oddaná studentům i fakultě. Předchází tě dokonalá reputace.“

„To zní, jako bys mluvil o dobře vycvičeném labradorovi.“

Greg se zasmál. „A právě proto si na tebe tak potrpím. Máš skvělý smysl pro suchý humor.“

„Nebývám nijak vtipná. To jenom ty mě nějak chápeš.“

„To si piš. Jsi můj nejoblíbenější člověk na téhle katedře.“ Greg se zatvářil povzbudivě. „Kdy se s ním setkáš?“

„Zítřa.“

„Ty jsi ale šťastný pejsek... promiň, nedalo mi to.“

Paige protočila oči. „Jasně.“

„Víš, Jack King je jedním z důvodů, proč jsem se zaměřil na ekologii a epidemiologii infekčních nemocí.“

„Takže ho znáš?“

„Jasně že jo.“

Umírala touhou položit mu otázky, které se jí draly na jazyk. Kolik je Jacku Kingovi let? Je sexy? Je to Australan? Ale všechny je zase polkla a nedbale pokrčila rameny. „Škoda že s ním ten seminář nemůžeš vést ty.“

„Já přece neučím matiku. To ty.“

„Matika je i součástí tvé práce.“

„To jo, ale tohle je mezioborový seminář mezi přírodovědeckou a matematickou katedrou. Ty reprezentuješ matematiku a doktor King zastupuje přírodní vědy. Já nejsem potřeba.“ Gregovi zabzučely hodinky a on se na ně podíval. „Volá mi chůva. Manželka pracuje. Radši bych to měl vzít. Uvidíme se v pátek večer u rektora Kellera?“

„Jasně.“ Paige se přinutila k úsměvu, ale ve chvíli, kdy se za Gregem zavřely dveře, chtělo se jí křičet. Na fakultě bylo třináct vyučujících matematiky. Třináct lidí, kteří mohli ten seminář vést. A i když si Gregovy důvěry vážila, určitě by se našel někdo jiný, kdo má mnohem *dokonalejší* reputaci.

Ještě před dvěma hodinami Paige radostně vyhlížela začátek podzimního semestru. Letošní léto bylo neobvykle klidné, a tak se těšila na obnovení výuky. Prázdniny byly atypické. V tomto ročním období se obvykle vídala s dcerami, ale ty byly letos zaneprázdněné svými vlastními životy – prací, cestováním, konkurzy –, a tak místo trmácení se za nimi často jezdila do Paso Robles za svou matkou a brala doučování, když to šlo. Paige nikdy neuměla odpočívat. Život je mnohem jednodušší, když má člověk hodně práce.

Jenže život nebude o nic jednodušší, pokud bude učit v týmu s mužem. Natož s tím, se kterým se před třiceti lety vyspala. Byla to jenom jedna noc, bláznivá, hormony nabitá jednorázovka, k níž vůbec nemělo dojít. Vinila z toho Paříž a svit měsíce. Díky bohu, že tenkrát neotěhotněla. Takhle aspoň získala několik dalších titulů a vedla skutečný život...

Vyzvánění telefonu přerušilo tok jejích myšlenek.

Paige se natáhla přes stůl a podívala se, kdo volá. Byla to Nichole, její prostřední dcera, inženýrka v oboru chemie, která pracovala v Chicagu. Paige si nasadila sluchátka a hovor přijala. „To je ale překvapení,“ řekla a posadila se na židli. Nichole byla ze všech jejích dcer nejvíc nezávislá, a tudíž s ní byla nejméně v kontaktu. „Jak se máš?“

„Za moc to nestojí,“ řekla Nichole na rovinu. „S Andreasem to skončilo.“

„Ach jo, Nichole, jak to?“

„Poslední dobou jsme se často hádali. Už se to nedalo vydržet. Nemělo smysl, abychom spolu zůstávali, když jsme stejně nebyli šťastní.“

„Ty ses s ním rozešla?“

„Nevěděla jsem, co jiného dělat.“

Paige si všimla, že Nichole bojuje se slzami, a kousla se do rtu ve snaze vymyslet nějakou moudrou nebo užitečnou radu. „Lituješ toho?“ zeptala se opatrně a snažila se vycítit správný směr hovoru. Nichole se nerada svěřovala a taky si nikdy nechtěla nechat poradit.

„Chybí mi. Chybí mi, jaké to bylo, než se to všechno pokazilo.“

„Kdy se to pokazilo?“

„Před pár měsíci, když mě povýšili.“

Paige potřásla hlavou, protože si uvědomila, kolik toho vlastně neví. „Tebe povýšili?“

„Jsem vedoucí našeho oddělení.“

„O tom ses nezmínila. To je skvělé, Nichole. A zvýšili ti i plat?“

„O dost, ale taky mám mnohem větší zodpovědnost.“ Nicholin hlas obtěžkaly emoce. „Andreas to štve. Taky doufal v povýšení. Měl za to, že si ho zaslouží. Myslím, že si byl jistý, že ho povýší.“

Ach bože. Tím se mnohé vysvětlovalo. Ale Paige to nechtěla říct nahlas, ne teď. „Jsem si jistá, že je na tebe pyšný. Ve vaší společnosti nepracuje mnoho žen, a už vůbec ne ve vedení.“

„Tvrdil, že mu to udělalo radost, ale od té doby je prostě... protivný. Kvůli všemu se hádá. Jako by mě teď nesnášel.“

„Ale ty nejsi jeho nadřízená, že ne?“

„Ne. Pracujeme na podobné pozici, ale každý pod jiným ředitelem.“

„Takže doufal, že přejde k vám na oddělení?“

„Asi ano.“ Nichole se pomalu, roztřeseně nadechla. „Teď spolu ani nemluvíme. Už se i odstěhoval –“

„Vy jste spolu žili?“

„Poslední rok.“

„To jsi mi vůbec neřekla.“

„Řekla jsem ti, že mám spolubydlícího.“

„Ano, ale nikdy jsi mi neřekla, že je to Andreas.“

„No, tak teď už není.“

Paige chápala, že je Nichole raněná a zjitřená, a tak po sobě nechala dceřinu frustraci stéct. „Je to smutné,“ vzdychla. „Opravdu mě mrzí, že si tím musíš projít. Můžu pro tebe něco udělat?“

„Ne.“

„Mohla bych přijet na víkend. Co třeba hned ten příští?“

„Ne, to je v pohodě. Já jsem v pohodě. Jen jsem myslela, že bys to měla vědět.“

Paige si otevřela kalendář v telefonu, aby zkontrolovala svůj rozvrh. „Ráda bych tě viděla, třeba jenom na krátkou návštěvu. Jednodenní –“

„To je v pohodě, mami. Vážím si tvojí nabídky, ale radši bych byla sama.“

Paige polkla hořkost a odmítla si připustit, že by se měla cítit dotčená. To Nichole měla problémy. Paige rozhodně nehodlala strhávat téma hovoru na sebe. „Kdyby něco, hned volej.“

„Dobře. Mám tě ráda, mami.“

„Taky tě mám ráda, zlatíčko.“ Paige zavěsila a pak chvíli seděla, aby ten hovor zpracovala. Trochu jí trvalo, než si uvědomila, že není sama. Ve dveřích se objevil doktor Keller, rektor univerzity.

Zvedla se zpoza svého stolu. „Pojďte dál, doktore Kellere. Snad jsem vás nenechala dlouho čekat.“

„Vůbec ne. Neruším?“

„Ale samozřejmě že ne. Ráda vás vidím.“ A Paige najednou přesně věděla, proč je tady. Doktor Keller přišel, aby se ujistil, že je dostatečně nadšená ze svého nového učitelského úvazku. Napadlo ji, že by to mohla být ta pravá příležitost dát doktoru Kellerovi najevo, že ji

netěší tak pozdní přidělení nového semináře. Mohla by být upřímná a vyjádřit své zklamání. Mohla by se za sebe postavit...

„Prý se zítra setkáte s doktorem Kingem,“ nadnesl doktor Keller a založil si ruce za zády.

Teď přišla její chvíle. Šance stát se schopným vyjednávačem. Ale slova protestu nepřicházela. Nerada dělala vlny. I v manželství bylo její prací řešit problémy, ne je vytvářet. „Ano, doktor Nair nám domlouvá schůzku. Myslím, že se uskuteční někdy odpoledne.“

„Doktor King přiletí z Indie.“

Znovu přemýšlela o tom muži a o jeho jménu. Potřebovala si ho vyhledat. Informovat se. „Už jsem slyšela. Je to docela dlouhý let.“

„Doktor King je jedním z nejuznávanějších ekologů a evolučních biologů na světě. Měla byste vidět jeho životopis. Pokud zrovna není v posluchárně, je buď v terénu, nebo někde na pódiu. Velmi působivý muž.“

„Není to Angličan, že ne?“

„Jack? Ne. Je Australan. Narodil se a vyrostl v Melbourne.“

Srdce se jí propadlo hrudním košem. Žaludek ho následoval. *Její* Jack byl taky Australan.

„Je zhruba ve vašem věku,“ dodal doktor Keller. „Tento semestr si rozhodně užijete. My všichni si ho užijeme. Máme velké štěstí, že ho tu máme.“

Pokusila se jeho zářivý úsměv opětovat.

„Víte o tom pátečním večírku?“ zeptal se jí rektor.

„Vím.“

„Budete tam, že ano? Očekáváme pěknou účast. Rád bych vás uvedl zároveň s doktorem Kingem. Jste jednou z našich hvězd, víte? Bude se tam konat i tiskovka s novináři. Samozřejmě že na začátku budou všichni chtít mluvit s doktorem Kingem, ale část pozornosti se jistě obrátí i na vás. Tomu říkám úlovek do životopisu – ne že bychom chtěli, abyste někam odešla. Jsme rádi, že vás máme. Přejeme si, abyste tu byla šťastná. Všichni za vámi stojíme.“

„Děkuji, doktore Kellere. Vážím si vaší podpory. Už se těším, až se v pátek uvidíme.“

JACK ZÍVL A PAK JEŠTĚ JEDNOU, KDYŽ SE POMALU POSOUVAL kupředu ve frontě na odbavení. Imigrační kontrola nebyla nikdy příjemná, ale imigrační a celní kontrola v Los Angeles nepředstavovala nic jiného než opruz. Aspoň že už byl nohama na zemi, a protože neodbavoval zavazadla, nemusel na žádná čekat. Jakmile prošel celní kontrolou, byl volný.

Původně si chtěl na cestu k synovi vzít taxík, ale Oliver trval na tom, že ho navzdory pokročilé hodině vyzvedne. A teď když Jack dorazil, už se na Olivera těšil. Naposledy ho viděl téměř před osmi měsíci. Strávili spolu pár dní na konci prosince, což bylo dost málo, ale oba byli zaneprázdnění, protože hodně pracovali a cestovali.

Oliver se nevěnoval vědě. Místo toho studoval filmařinu a ve svých osmadvaceti letech už se prosadil jako talentovaný mladý režisér. Někdy v průběhu týdne měl odjet na natáčení, a proto chtěl Jacka vyzvednout osobně.

Celník Jackovi položil všechny obvyklé otázky. Kde jste byl? Co jste tam dělal? Co budete dělat tady? Jack odpovídal upřímně, ale stručně, protože věděl, že přílišná upovídanost spíš způsobuje, že člověk vypadá podezřele. Už si myslel, že ho úředník mávnutím ruky pošle pryč, jenže on znovu prolistoval Jackův pas.

„Budete natáčet další epizody pro svůj pořad, doktore Kingu?“ zeptal se ho vzápětí plochým monotónním hlasem a dál studoval barevná razítka v pase.

Jacka nemělo překvapit, že ho celník poznal, ale stalo se. Měl tendenci zapomínat na svůj seriál na Discovery Channel a na to, že ho díky němu znají miliony lidí. „Zvažuje se produkce další řady. Právě se snažíme vymyslet, kde bychom natáčeli.“

„Píšete scénář vy, nebo oni?“

Jack se neubránil smíchu. „Já prostě mluvím a oni mě při tom natáčejí.“

„Myslel jsem, že všechny podobné pořady mají scénář.“

„Ten se mi snažili podstrčit, ale já se ho neumím držet. Nejsem herec. Nebudu přetáčet scény jenom kvůli tomu, aby se mi povedla správná replika.“

„Možná proto se mi váš seriál tak líbí,“ usoudil úředník a posunul Jackův pas za přepážku, aby mu ho vrátil. „Tak se mějte. A užijte si Los Angeles.“

Jack poděkoval, přehodil si tašku přes rameno a zamířil ke vstupu do příletové haly. Když přešel z celního odbavení do terminálu, na hodinkách mu pípla textová zpráva od Olivera. **Jsem tady. Jedu tvým autem. Dej mi vědět, kde tě najdu.**

Jakmile se ocitl venku na chodníku, rozhlédl se po cedulích kolem sebe. **Terminál X, dveře X,** odepsal. **Hledej Air India.**

Následovalo další dlouhé čekání, protože pouhý přesun po letišti mohl trvat celou věčnost. Jack potlačil zívnutí a vzápětí další. Už se těšil, až se vyspí v posteli. Oliver měl pokoj pro hosty, který byl sice zároveň jeho kancelář, ale rozkládací pohovka v něm byla pohodlná a klimatizace i zatemňovací žaluzie slibovaly, že se Jack konečně trochu prospí.

Když spatřil své staré auto, které řídil jeho vysoký syn s vlnitými vlasy, usmál se a zvedl ruku, aby mu zamával.

Syn si ho okamžitě všiml, zajel co nejbliž k obrubníku a vystoupil z auta.

Měl na sobě staré levisky a vybledlé triko s medvídkem Smokey a nápisem: *Jen ty můžeš zabránit lesním požárům.*

Jack pocítil nával emocí, kombinaci lásky a hrdosti, které mu sevřely hrudník. Pouto, které měl se svým synem, bylo stále velmi silné. Většinu Oliverova života strávili spolu, byli tým. Velmi dobrý tým. „Ahoj,“ zahlaholil a spontánně ho objal. „Vypadáš dobře.“

Oliver ho pevně sevřel. „Ty vážně šedivíš, tati.“

„Tolik zase ne.“

Oliver ustoupil a usmál se. „Viděl jsi své vousy?“

„Dobře, ty jsou šedivé, ale ráno se chci oholit.“

„Pojedme domů.“ Oliver sundal Jackovi tašku z ramena. „Musíš být vyřízený.“

„V letadle jsem se pár hodin prospal,“ namítl Jack, než si sedl na sedadlo spolujezdce. „Koukám, že jsi vzal vyvenčit Gertie,“ dodal, když Oliver zabouchl kufr a vklouzl za volant.

„Celé léto v ní nikdo neseděl. Řekl jsem si, že je čas ji zahřát a připravit na nový život v Kalifornii.“

„Nastartovala bez problémů?“

„To víš, že jo.“ Oliver poplácal rukou po palubní desce a zařadil rychlost. „Není to žádné žihadlo, ale je sakra spolehlivá.“

„Což je všechno, co od auta chci nebo potřebuju.“

„Jak dopadla konference?“ zeptal se Oliver a vplul do pomalého letištního provozu. Ačkoli bylo téměř jedenáct hodin večer, letiště praskalo ve švech; široká silnice byla plná červených brzdových světel.

„Dobře.“ Jack stáhl okénko a opřel si ruku o rám.

Oliver po něm střelil pobaveným pohledem. „To je všechno?“

„Byla to přínosná konference. Ale to už tak bývá.“

„Potkal jsi někoho známého?“

„Pár lidí.“ Jack zaváhal. „Byla tam Camille. Chtěla, abych tě pozdravoval.“

„Camille Ormondová?“

„Ano.“

„A jak se má doktorka Ormondová?“

Jackovi chvíli trvalo, než odpověděl. Camille byla komplikované téma a bylo mu nepříjemné ji vidět. Příliš mnoho vzpomínek, příliš mnoho minulosti mezi nimi. „Pořád stejně.“

Oliver ho počastoval zvědavým pohledem. „Lituješ, že sis ji nevzal?“

„Ne.“

„Miloval jsi ji.“

Jack pocítil únavu z letu a otřel si suché, pálicí oči. „Nebyla by ti dobrou mámou.“

„Měl jsem tebe,“ řekl Oliver prostě.

„Ale já jsem nebyl máma.“

„Nepotřeboval jsem mámu. Ty jsi mi byl vším.“

Jacka píchlo u srdce. Oliver kdysi mámu měl a byla úžasná. Ta nejlepší z nejlepších. Ale zemřela, když bylo Oliverovi sedm, a i když si na ni Oliver moc nepamatoval, vypadal přesně jako ona. Tmavé vlnité vlasy, tmavomodré oči, silné lícni kosti a plná ústa. Jack poznal Oliverovu mámu hned na začátku své kariéry. Mara byla doktorka – naštěstí ne jeho – pracující ve stejném oboru v Montaně, a navíc byla vášnivá ochránkyně přírody. Strávili hodiny diskusemi o biodiverzitě, změnách krajiny vlivem využívání půdy, klimatických změnách nebo budoucnosti vody. Jack obvykle zohledňoval globální aspekty, což není překvapivé, protože vyrůstal v Austrálii jako dítě dvou Angličanů, zatímco ona pocházela od Jacksonu ve Wyomingu. Otec Mary byl strážcem národního parku. Její matka učila angličtinu na střední škole. Mara byla nejšťastnější venku, na túrách, při táboření a objevování. Líbánky s Marou strávili v Serengeti, kde měl Jack na starosti terénní výzkum, a Oliver byl počat tam, pod africkou oblohou.

Mara dokončila doktorát těsně před porodem a společně se přestěhovali na východní pobřeží, kde Jack učil.

Mara nebyla městská dívka. New Jersey jí k srdci nepřiřostlo. Toužila po horách a při každé příležitosti brávala Olivera s sebou domů, do svých milovaných Grand Tetons.

Oliverovi byly dva roky, když jí diagnostikovali rakovinu vaječníků. Tvrdě bojovala a dotáhla to až do prvního týdne Oliverovy druhé třídy. Dál už to nezvládla.

Tři roky po její smrti začal Jack nezávazně randit. Muselo to být nezávazné, protože byl stále otupělý. Camille byla první žena, která v něm vyvolala nějaké city. Měli spolu vášnivý fyzický vztah. Camille, jeho kolegyně a vědkyně z Winnipegu, byla sice krásná, kultivovaná, zajímavá, ale Maru by nikdy nenahradila. Ani jí to nebylo souzeno.

„Je pořád svobodná?“ zeptal se Oliver, změnil jízdní pruh a pokračoval dál ke svému bytu v Santa Monice.

„Kdo?“ zamumlal Jack, vyrušen ze svých myšlenek.

„Doktorka Ormondová.“

„To nevím. Já se jí neptal.“

„Měla prsten?“

„Nedíval jsem se.“

„Tati. No tak.“

Jack pokrčil rameny. „Takhle mi to vyhovuje.“

„Když střídáš partnerky?“

„Co je na tom špatného? Ty jsi taky pořád svobodný.“

„Je mi osmadvacet, ne šestapadesát.“

„Pětapadesát,“ opravil ho Jack. „A teprve měsíc.“

„Jde o to, že nemládneš.“

„Ty taky ne.“

Oliver se na něj nevěřičně podíval. „Opravdu bys chtěl, abych se usadil dřív, než mi bude třicet?“

„V tvém věku už jsem byl ženatý a měl jsem syna.“

„Jasně, ale ty sis vzal mámu. Já zatím nepotkal nikoho, s kým bych měl pocit, že by to mohlo být *navždy*.“

„Jednou se ti to podaří. Až přijde ten správný čas. Se vztahy je to těžké, když jsi tak často na cestách.“

„Teď mluvíš z vlastní zkušenosti, tati?“

„Vztahy vyžadují spoustu času a energie. Nikdy se nevázej jenom proto, abys *byl ve vztahu*. Takhle se nedá žít. Nebo milovat.“

„Netušil jsem, že jsi takový romantik, tati.“

„To sotva. Jenom mi nedává smysl investovat čas a energii do vzta-
hu, když mému životu nepřinese nic významného. Jsme tu jenom
nakrátko. Záleží na každém dni.“

Provoz pomalu řídil. Oliver vyhodil blinkr a odbočil za roh. Už ne-
byli daleko od jeho domu. „Tuhle radu jsem slýchal odjakživa.“

„Někdy musím být otravný.“

„Někdy,“ souhlasil Oliver a potutelně se usmál. „Ale jindy býváš za-
traceně inspirativní, tati. Jsem na tebe hrdý.“

„Já na tebe taky, Olivere.“

JACK SI VZAL ADVIL PM, ABY SI POJISTIL, ŽE PROSPÍ CELOU
noc a probudí se až někdy před polednem. Když druhý den odhrnul
přikrývku, byl sice grogy, ale než se osprchoval a oholil, měl čistou
hlavu a chuť na silnou kávu.

Oliver byl v kuchyni, seděl na barové židli u snídaňového pultu
a něco psal na svém notebooku. „Jsi vzhůru,“ zkonstatoval a stiskl ješ-
tě pár kláves, než ho zaklapl. „Dáš si kávu nebo čaj?“

„Asi tu kávu.“

Oliver se začal zvedat. „Udělám ti čerstvou konvici.“

Jack na něj mávl rukou, aby se zase posadil. „To nemusíš. Jestli je
tahle z dnešního rána, tak si ten zbytek ohřeju.“

Oliver se usadil zpátky na stoličku. „Přihříval jsem ji celou věčnost,
ale ty jsi spal jako zabitý.“

„Vzal jsem si prášek na spaní. Nechtěl jsem se v noci převalovat
kvůli časovému posunu.“ Jack došel k lince a otevřel skříňku. Těsně
vedle. Otevřel další a našel hrnky. „Na čem to pracuješ?“

„Procházím si natáčecí plán filmu, který budu příští týden režírovat
ve Vancouveru.“

Jack si naplnil hrnek, postavil ho do mikrovlnné trouby a stiskl tla-
čítko. „Kolik týdnů budeš na place?“

„Skoro čtyři.“

„A pak?“

„Jeden nebo dva týdny budu doma a pak zase odjedu.“

„Zpátky do Britské Kolumbie?“

„Ne, na Nový Zéland.“

Jack počkal, až mikrovlnná trouba pípne, a pak z ní vyndal kávu. Potřeboval tu chvíli, aby zastřel své zklamání. Doufal, že Olivera uvidí častěji. V poslední době bylo těžké sladit jejich rozvrhy. „Líbí se ti, co děláš.“

Oliver přikývl. „Líbí. Nedokážu si představit, že bych dělal něco jiného.“

„Píšeš ještě vůbec?“

„Mám pár scénářů, na kterých pracuju, ale radši režíruju. Psaní je mnohem víc frustrující.“

„Tak si piš pro sebe. Napiš něco, co tě baví.“

„A tebe baví psát?“

Jack pokrčil rameny a napil se kávy. Byla vlažná, ne horká, ale neměl čas ji dávat zpátky do mikrovlnky. Vlastně mu to bylo jedno. Nebyl připravený na loučení s Oliverem, nebyl připravený opustit člověka, který pro něj znamenal nejvíc na světě. Ale odpoledne měl schůzku s vedoucími kateder orangeské univerzity v Mission Viejo a potreboval co nejdřív vyrazit na cestu. Dopravě v Los Angeles příliš nedůvěřoval. „Je to součást mé práce. Nevadí mi to.“

Oliver vstal a obešel pult, aby otevřel ledničku. „Můžu ti udělat vajíčka a avokádový toast. Nebo tu mám jogurt a borůvky.“ Podíval se na tátu. „Musíš mít hlad. V letadle nikdy nejš.“

„Něco bych si dal,“ připustil Jack. „Ale se mnou se nemusíš obtěžovat, já –“

„Mě přece neobtěžuješ. Udělám to rád. Jsem šťastný, že tě vidím. Mrzí mě, že hned odjízďím.“

„Nejde o to, kolik času spolu travíme, Ollie. Jde o jeho kvalitu.“

Oliver se na tátu dlouze zadíval a pak tiše dodal: „Opravdu jsem rád. Vídám tě málo.“

„Já vím. Je mi to líto.“

„To já jsem se rozhodl přestěhovat na druhý konec země.“

„Máš tu práci.“

Jack se opřel o pult a sledoval, jak Oliver vyndává několik vajec a vkládá do toustovače krajíc tmavého chleba. Oliver se ve svých kuchařských dovednostech v mnohém zdokonalil. Během několika minut už servíroval míchaná vajíčka a avokádový toast.

Jack jedl vstoje a sledoval, jak Oliver umývá malou pánev a vařečku. „Co myslíš, kolik času mi zabere cesta do Mission Viejo?“ zeptal se mezi sousty.

„Jestli vyrazíš do hodiny, tak zhruba hodinu dvacet. Ale to je pouhý optimistický odhad. Znáš zdejší provoz. Cesta se může proměnit v noční můru.“

Jack přikývl a dál se věnoval jídlu. Právě dojídal poslední toast, když se ho Oliver zeptal: „Myslíš, že tady v jižní Kalifornii budeš šťastný, tati? Já bych to do tebe neřekl.“

Jack neodpověděl hned. V synově hlase zaznamenal něco, co nedokázal úplně identifikovat. Obavy? Napětí? Pocit viny? Šel opláchnout talíř a pak ho pečlivě vydrhl jarem. „Proč?“

„Máš radši víc stromů a míň lidí. A v ideálním případě hodně deště, bláta, hmyzu, a když budeš mít štěstí, tak i nemocí.“

„Znáš mě dobře. Ale jsem tu jenom na rok. Určitě snesu sluneční svit a mírnou zimu.“

„Když už si bereš studijní volno, tak proč nejedeš někam, kam by ses toužil podívat? Orange County to určitě není.“

„To ne, ale budeš ode mě jen hodinu a půl cesty a to je celkem fajn.“

„Příštích pár měsíců tu budu jen zřídkka.“

„Tak si prostě budeme dál volat přes FaceTime.“

„Ale kvůli tomu jsi tuhle práci nevzal. Vzal jsi ji, abys mi byl blíž.“

Oliver měl pravdu. Jack skutečně potřeboval víc času na svého syna. Nejen proto, že Oliver byl jedním z nejlepších lidí, které znal – chytrý, kreativní, upřímný, milující a spravedlivý –, ale i proto, že mu chyběl. Chybělo mu být součástí synova života. „Ale já ti přece jsem blíž. Právě teď sedím u tebe v kuchyni.“

„Ty víš, jak to myslím.“

„Neboj se. Ještě si to spolu užijeme, až se vrátíš do L.A.“

„Já jen nechci, abys byl osamělý...“

„Oliver, já nikdy nejsem osamělý a mám toho dost na práci, než za dva týdny začne semestr. Dnes odpoledne mám schůzku, mimochodem. A navíc si musím najít bydlení.“

„Chceš se sem dnes večer vrátit? Klidně tady můžeš přespat.“

Jack se pousmál. „Hotelový pokoj si ještě můžu dovolit. Ale díky za pozvání.“

„Mám ti teda naložit krabice do auta? Všechno to mám v garáži.“

„Já to udělám.“

„Pomůžu ti.“ Oliver sáhl do skříňky a vytáhl jednu ze svých termosků. Naplnil ji filtrovanou vodou z karafy uvnitř lednice. „Co vlastně budeš přednášet?“

„Svůj seminář Chaos a spleťtost, pak Ekologii a africké savany a Politiku ochrany biologické rozmanitosti.“

Oliver mu podal naplněnou termosku. „Jsi ten nejúžasnější šprt, jakého jsem kdy poznal, tati.“

„Děkuju,“ řekl Jack a rychle Olivera objal. „A děkuju za snídani. Svléknu po sobě postel a vyrazím do garáže.“

„Nech to být. Já to pak udělám.“

„Nechci, abys po mně –“

„Tati, já to zvládnou. Upřímně bych byl radši, kdybychom naložili tvoje věci do auta, abys mohl vyrazit na cestu. Jedeš někam, kde to neznáš, a nechceš přijít pozdě.“

„Nejsem žádný zmatený senior.“

Oliver se na něj zazubil, což Jacka pokaždé přimělo k úsměvu. „Ne, to ještě nejsi, díkybohu.“

Kapitola 2

PAIGE ŠPATNĚ SPALA. V NOCI SE OPAKOVANĚ BUDILA, ABY SI upravila polštáře, došla si pro vodu, zjistila, kolik je hodin, zkontrolovala telefon, podívala se na internet, přičemž pokaždé přemýšlela, jestli australský vědec Jack King bude stále vypadat jako Jack, kterého znala – a ano, vypadal.

O to víc ji dnešní schůzka stresovala.

Pevně doufala, že si ji Jack nebude pamatovat. Nyní vystupovala pod jiným jménem; nepoužívala své dívčí příjmení, ale to, které získala v manželství. Měla jiný účes. Dříve nosila vlasy kratší, tmavší, v ležérním stylu, který proslavila Jennifer Anistonová coby Rachel v rané fázi seriálu *Přátelé*. Taký lehce přibrala. Byla tu velká pravděpodobnost, že ji nepozná.

Upřímně v to doufala, protože před třiceti lety byl Jack opálený, svalnatý dvacátník se sexy přízvukem a dlouhými, rozčuchanými vlasy. O sexu toho věděl mnohem víc než Paige a ona předstírala orgasmus, protože se bála, že by jí trvalo příliš dlouho, než by ho dosáhla.

Potom se jí zeptal, jestli ho předstírala, a ona to s pocitem zahanbení popřela.

Ta vzpomínka ji ještě pořád ponižovala, a tak Paige popadla polštář a připlácla si ho na obličej. Modlila se, aby její nový kolega nebyl – *prosím, prosím, prosím* – jejím bývalým milencem na jednu noc. *Prosím, Bože.*

Paige se podívala na hodiny na nočním stolku. Bylo příliš brzy na to, aby zavolala své nejmladší dceři do New Yorku. Ashley bude spát, protože včera dlouho do noci pracovala.

Paige si taky potřebovala odpočinout. Potřebovala se vyspat. Krátce před pátou se jí podařilo na dvě hodinky usnout, a když slunce proniklo skrz žaluzie okna, byla taktak schopná vylézt z postele.

Bude to v pořádku, řekla si, vsunula ruku do krátkého růžového kimono županu a zavázala si ho. Nezáleželo na tom, jak moc se děsila setkání s doktorem Kingem a vedením univerzity. Přežije to, stejně jako přežila všechno ostatní. Paige byla mistr v zastírání a tlak zvládala s grácií. Pravidelně dokazovala, že je silná. Na jisté úrovni jí dělalo dobře, že se stala tou, na niž se ostatní mohli spolehnout. Taková byla v rodině, tak proč by to nedokázala i v práci?

V kuchyni postavila na kávu a zatím otevřela notebook, aby si na Googlu vyhledala další informace o svém novém kolegovi. V tu chvíli se cítila trochu jako stalker. Vyskočily na ni desítky odkazů doplněných fotografiemi, včetně jedné, na níž byl Jack v terénu. Na sobě měl pověstné khaki kalhoty, jeho pleť byla bronzová a hnědé vlasy stále husté, stále zacuchané, i když ne tak dlouhé jako před třiceti lety.

S tlukoucím srdcem klikala na různé odkazy. Jeho životopis. Publikované články. Fotografie. Ocenění. Projevy.

Prošla si jeho stránku na Wikipedii, aby získala přehled o jeho kariéře, a bylo to skličující. Bakalářský titul získal v Melbourne a doktorát v Oxfordu. Ten muž měl víc postgraduálních titulů než kdokoli jiný, koho kdy poznala. Dokonce je spočítala – bylo jich dvacet čtyři – a to tu webovou stránku nikdo neaktualizoval od roku 2017. Bůhví, kolik jich od té doby ještě získal.

Měl dokonce vlastní televizní pořad na Discovery Channel.

Paige zavřela notebook a celá nesvá se odploužila do koupelny, aby se na sebe podívala do zrcadla. Viděla uměle prosvětlené blond vlasy, modré oči a pleť, která začínala u očí a úst povolovat. Ale když se usmála, jediné vrásky, které viděla, byly kolem očí. Po své skandinávské matce zdělila výrazné lícni kosti a bradu. Pokud bude i nadále používat opalovací krém, měla by stárnout důstojně. To si aspoň říkala pokaždé, když vyrazila na procházku se svědomitě nasazenými slunečními brýlemi a velkým slaměným kloboukem.

Zvonil jí telefon, a tak se vrátila do kuchyně. Byla to Michelle, její nejstarší dcera. Paige si ji přepnula na hlasitý odposlech, aby si mohla nalít šálek kávy. „Dobré ráno, sluníčko,“ pozdravila. „Jak se máš?“

„Dobře.“ Jenže Michelle to řekla pomalu a nepřírozeně to slovo protáhla, takže Paige věděla, že to zas tak dobré není.

„Co se děje?“

„Mluvila jsi v poslední době s Nichole?“

Takže s ní chtěla mluvit o Nichole. Paige by to nemělo překvapovat. Michelle a Nichole si byly blízké. Michelle obvykle věděla o všem, co se děje s její mladší sestrou. „Včera,“ odpověděla Paige a zachovala neutrální hlas. „Volala mi.“

„Takže to o Andreasovi víš?“

„Kterou část máš na mysli? To, že se rozešli, nebo že se odstěhoval? Nebo to, že ho odmítli povýšit a on si vybíjí zlost na tvé sestře?“

„Takže víš všechno.“

„Jak dlouho to víš ty?“

„Celou dobu.“

„Dokonce i to společné bydlení?“

„Ano.“

Paige zvedla oči v sloup, ale kousla se do jazyka, aby neřekla něco jedovatého. Michelle měla vůči Nichole velmi ochranné pud. „A co ty? Jsi v pořádku?“

„Proč by ne?“

„Nevím. Máš první školní den. Napadlo mě, jestli nejsi nervózní.“

„Jsem v pohodě. Už druhým rokem učím šestou třídu. Jsem ráda, že sedím ve stejné učebně. Letos by to mělo být mnohem jednodušší.“

Paige si nalila do kávy pořádnou dávku smetany. „Jak se ti tam vlastně bydlí? Líbí se ti tam?“

„Belltown je v pohodě. Všude se dostanu pěšky. Jenom do školy ne, což je dobře. Nechci bydlet tam, kde učím. Poslední věc, kterou bych chtěla, je potkávat studenty mimo školu. Bylo dost ponižující, když jsem natrefila na své žáky ve frontě u pokladny v QFC. V košíku jsem měla jenom víno a jogurt.“

„Určitě si toho nevšimli.“

„Ale jejich máma si toho všimla. Viděla jsem, jak se podívala na lahve vína a pak na mě a pomyslela si: *násoska*.“

Paige se zasmála a napila se kávy. „Přemýšlela jsi někdy o tom, že bys učila na druhém stupni nebo na střední? Mohla by ses specializovat na matematiku.“

„Už mě to napadlo. Taky jsem zjišťovala, jestli bych mohla získat magisterský titul.“

„Na Washingtonské univerzitě?“

„Na univerzitě v Seattlu. Mají tam dálkový obor pro pracující učitele.“

„S titulem by sis určitě přišla na víc peněz.“

„To by bylo fajn. Poslyš, mami, chci se zeptat... Za měsíc budeš mít narozeniny. Neměly bychom to začít plánovat? Sehnat pak všechny na poslední chvíli bude dřina.“

Paige si v duchu povzdechla. Bude těžké dát holky dohromady. Ashley neměla peníze na to, aby přiletěla z New Yorku, a Nichole byla zavalená prací v Chicagu. „Obávám se, že se tentokrát všechny nesejdeme,“ řekla opatrně, vědoma si toho, že Michelle bude chtít okamžitě volat a tlačit na své mladší sestry, aby se „kvůli mámě trochu

snažily“. Michelle brala svou úlohu prvorozené velmi vážně a zastávala ji dobře. „Možná bychom mohly něco podniknout my dvě,“ dodala. „S tebou jsem nestrávila víkend už celou věčnost.“

„Myslím, že bychom se měly o společné setkání nás všech aspoň pokusit,“ usoudila Michelle. „Spojím se s Nichole a Ashley.“

„Michelle.“

„Ano, mami?“

„Ne –“ Paige se odmlčela a během vnitřního boje ztěžka polkla. Přála si, aby se dokázaly sejít všechny pohromadě. Mrzelo ji, že jsou tak rozptýlené. Jenže přišel čas, aby její dcery roztáhly křídla, aby získaly odolnost a zažily skutečnou nezávislost. „Nevyvolávej v nich pocit viny, ano? Všechny máme napjatý rozvrh i rozpočet. Ostatně můžeme moje narozeniny oslavit někdy –“

„Jsou to tvoje padesátiny, mami. A zasloužíš si, abychom se k tobě chovaly jako ke královně. Protože ty jsi naše královna.“

Paige pálily oči a musela se kousnout do spodního rtu, aby potlačila emoce. „Miluju tě.“

„Já tě taky miluju, mami. Nech to na mně a já zjistím, co se dá dělat.“

Hovor skončil, Paige se znovu napila kávy a pak ještě jednou a pořádku si přitom protírala oči a sušila je.

Milovala učení a své studenty, ale nic ji nenaplňovalo tak moc jako být mámou.

A teď byly její krásné, chytré, milující a ambiciózní dcery pryč.

Přesně tak, jak to mělo být.

Ale bože, jak strašně to bolelo nechat je odejít.

O půl hodiny později a pořád rozrušená si pustila televizi a vyhledala Jackův pořad *Populační dynamika*. Co kdyby na tu odpolední schůzku přišla připravená? Pustila si první díl úvodní série a myslela si, že se podívá na pár minut, možná na jednu epizodu, ale nakonec dokoukala celou sérii.

Když skončila, byl čas oběda, Paige vypnula televizi a zůstala sedět na pohovce. Páni.

Ten teda dospěl. A pořádně. Chápala, proč je jeho pořad populární. Jack dokázal upoutat pozornost a byl charismatický. A pořad tak neuvěřitelně pohledný. A v kondici. Doktor Jack King byl urostlý – aspoň v první řadě seriálu. Svaly mu jenom hrály, ať už za chůze, při kopání, lezení, skákání, plavání, cachtání se... nebo když se svlékal do šortek, aby se rychle ponořil do napajedla, v němž mohl, ale nemusel být hroch. Dospělý Jack, padesátiletý Jack, byl fascinující, vtipný a přitažlivý. Už jen jeho přízvuk ji dokázal připravit o dech. Což nebylo dobré.

Dosud nevěděla, že populační dynamika je tradičním odvětvím matematické biologie, vědního oboru starého více než dvě stě let. Jackovi stačilo jen pár minut k tomu, aby jí objasnil, jak populaci ovlivňují tři matematické funkce rychlosti růstu, a ona pochopila, proč je matematika pro jeho vědu tak důležitá. Všechno, co ve své práci dělal, bylo založeno na matematice a statistice.

Proč ji tedy potřeboval do týmu?

Proč prostě nevedl celý seminář sám?

O DVĚ HODINY POZDĚJI BY SI PAIGE CESTOU Z DANA POINT na sever do Mission Viejo nejradši nafackovala. Neměla sledovat Jackovu show, natož celou první řadu. Jedna věc byla zaseknout se u sledování napínavého filmu, ale zhltnout celou sérii dokumentu s vědcem, s nímž bude pravděpodobně v tomto semestru pracovat? To vážně nebylo moudré.

Byla nervózní a neměla ráda, když je nervózní. Měla ráda klid a vše pod kontrolou. Ale momentálně byla plná neklidu a zmatku. Dnes bude muset předstírat, že je vyrovnaná, ale to nebude těžké. Většinu svého života něco předstírala, aby zajistila, že lidé kolem ní budou šťastní a v bezpečí. Během posledních deseti let manželství skrývala

své vlastní neštěstí, aby si její děvčata nemusela dělat starosti, natož aby si dělala starosti o ni. Jejím úkolem jako matky bylo chránit dcery, ne naopak. Její vlastní matka od ní vyžadovala tolik, až si Paige přísahala, že bude jiným typem matky, a taky že ano.

Paige dorazila do Bean Boxu, místa jejich setkání poblíž kampusu, brzy. Bývalo tam pořád plno, ale Paige měla štěstí, protože uvnitř objevila prázdný stůl hned u tónovaných oken. Položila svou koženou tašku v barvě levandule na židli a šla si objednat ledovou kávu. Zatímco stála ve frontě, pípnul jí mobil. Byla to zpráva od Andi, asistentky doktora Naira. Kvůli nepředvídaným okolnostem se doktor Nair dnes odpoledne na schůzku nedostaví. Je mu to velmi líto a žádá ji, aby jeho omluvu vyřídila doktoru Kingovi.

Paige se sevřelo srdce. Odepsala Andi. **Prosím, řekni mi, že nesedí ve své kanceláři a nevyhýbá se té schůzce.**

Nevím, jestli se té schůzce vyhýbá, odepsala Andi.

Paige se na telefon zamračila. Takže doktor Nair seděl ve své kanceláři. Zastrčila mobil zpátky. Dnešek měl probíhat jinak.

Ale to je v pořádku, řekla si a nechala po sobě stéct vlnu podráždění. Ona bude v pořádku. Došla ke stolu a zkontrolovala e-maily, přečetla si zprávy a vůbec zabýjela čas, než dorazí Jack King. Taky neustále nutkavě sledovala dveře a kontrolovala hodinky, ale ne, ještě pořád neměl zpoždění. To jenom ona byla nervózní. A pak se dveře z tónovaného skla otevřely a Jack King vstoupil do Bean Boxu. Zastavil se těsně za dveřmi, aby se zorientoval, čímž jí dopřál chvilku na to, aby si ho prohlédla. Na zádech měl omšelý batoh a na sobě obnošené rifle a bílou plátěnou košili s límečkem a rukávy vyhrnutými na předloktí. Bylo takřka nemožné ho nepoznat. Vypadal přesně jako v televizi, jen vyšší, uhlazenější a živější.

Když si sundal sluneční brýle a rozhlédl se po kavárně, Paige vstala od stolu a zvedla ruku.

Jak se k ní blížil, lehce svažtil obočí. „Doktorka Hagopianová?“